

CUPRINS

Pisica albă, de Catherine D'Aulnoy, traducere Teodora Popa Mazilu	4
Cinci într-o păstaie, de H.Ch. Andersen, traducere Dumitru Stăncescu	21
Fetița cu chibrituri, de H.Ch. Andersen, traducere Dumitru Stăncescu	28
Muzicanții din Bremen, de Frații Grimm, traducere Lia Hârșu	33
Bucle Aurii și cei trei ursuleți, de Robert Southey, traducere Corina Gădiuță	40
Urișul cel egoist, de Oscar Wilde, traducere Corina Gădiuță	44
Motanul încălțat, de Charles Perrault, traducere Aurelia Ulici	52
Povestea prințesei Rumeioara, de Countesa de Ségur (Sofia Feodorovna Rostopchina), traducere Aurelia Ulici	60
I. Ferma	60
II. Rumeioara la curtea regelui. Prima zi	66
III. Consiliul de familie	72
IV. Ziua a doua	74
V. A treia și ultima zi	82
Broasca râioasă și ciocârlia, de Countesa de Ségur (Sofia Feodorovna Rostopchina), traducere Aurelia Ulici	91

CATHERINE D'AULNOY

PISICA ALBĂ

pune povestea că ar fi fost odată un rege care avea trei băieți, toți trei, frumoși și curajoși. De teamă ca nu cumva vreunul dintre ei să pună mâna pe cârma țării înainte de moartea lui, se gândi că cel mai bun mijloc de a trăi liniștit ar fi să-i făgăduiască tronul celui mai bun dintre ei, punându-le însă niște condiții. Zis și făcut... Chemându-i într-o zi la el pe cei trei fii ai săi, le glăsui astfel:

– Dragii mei băieți, pentru că vârsta nu-mi mai îngăduie să mă ocup de treburile împărăției cu aceeași grijă ca mai înainte și pentru că nu vreau ca supușii mei să sufere din pricina acestui lucru, m-am gândit să-l las în locul meu pe cel mai vrednic dintre voi. Dar ca să pot să-mi dau seama care dintre voi este cel mai curajos, mai isteț și mai răzbătător, am să vă rog ca într-un an de zile, începând de astăzi, să colindați lumea și să-mi aduceți fiecare câte un câine, cel mai frumos și mai credincios din câți există, ca să-mi țină

de urât când mă voi retrage de la domnie. Cine-mi va aduce cel mai grozav câine, a aceluia va fi împărăția.

Prinții se mirară de această dorință a tatălui lor, mai ales că și în țara lor se găseau destui câini frumoși și credincioși; dar fiind tineri și surâzându-le o călătorie mai

îndelungată prin țări străine, se supuseră bucuroși. Își luară deci rămas-bun de la tatăl lor, care le dădu bani din belșug și toate cele necesare pentru drum, amintindu-le însă, încă o dată, că peste un an urmau să se întâlnească cu toții, în aceeași zi și la aceeași oră, în același loc.

După ce merseră o bucată de timp împreună, frații se despărțiră. Cei doi mai mari trecură printr-o mulțime de peripeții, dar niciuna mai deosebită. Cum cel mic însă – de altfel cel mai chipeș, mai bun la suflet și mai cutezător dintre ei – trăi întâmplări cu totul deosebite, ne vom ocupa numai de el. Peste tot pe unde trecea și vedea câte un câine frumos, îl și cumpăra, slobozindu-l pe cel pe care-l cumpărase în ajun. Căci îi era cu neputință să se hotărască. Cumpără astfel vreo sută de câini, dar cum niciunul nu i se păru destul de frumos, le dădu drumul la toți.

Într-o seară, în timp ce trecea printr-o pădure, cerul se întunecă brusc, începu să fulgere și să tune și în câteva minute o ploaie cu găleata îl udă până la piele. Cu hainele șiroind de apă, o apucă pe prima potecă pe care o văzu în fața lui și iată că, nu prea departe, zări o lumină. Grăbi pasul gândindu-se că va nimeri poate peste căsuța vreunui pădurar pe care-l va ruga să-l găzduiască până a doua zi. Apropiindu-se, văzu că era vorba de un castel în a cărui poartă de aur erau înfipite niște rubine atât de mari și de un roșu atât de aprins încât păreau niște făclii ce luminau până departe. Zidurile de cristal străluceau în toate culorile curcubeului.

Odată ajuns la poartă, prințul văzu un clopoțel legat cu un lanț de diamante, de care trase cu putere. În aceeași clipă auzi un clinchet cristalin ca și cum clopoțelul ar fi fost de sticlă. După câteva clipe, poarta se deschise de la sine fără să se vadă altceva decât niște mâini care pluteau în aer și care țineau niște felinare. Rămase atât de uimit încât se opri în prag, neștiind dacă să mai intre sau nu, când iată că mâinile îi făcură vânt înăuntru. Văzu în față o ușă înaltă, de coral roșu, care se deschise de la sine și prințul se pomeni într-un salon uriaș ai cărui pereți erau tapetați cu perle și cu sidef; din salon fu împins ușurel într-o altă încăpere și tot așa mereu, fiind obligat să străbată, rând pe rând, vreo treizeci de încăperi, fiecare altfel mobilată. Fu uimit de risipa de pietre scumpe, de picturi și de tapiserii de mare preț, de mulțimea oglinzilor de cristal care acopereau pereții și mai ales de numărul mare de candelabre, girandole, sfeșnice și lămpi de aur și de argint, toate aprinse și luminând odăile cu o lumină la fel de strălucitoare ca și cea a soarelui. După ce a străbătut astfel multe dintre încăperile castelului, mâinile care-l împingeau se opriră. Un fotoliu mare se apropie singur de șemineul în care ardea un foc vesel, mâinile – care erau foarte frumoase, subțiri, albe, delicate – îi scoaseră cu mare grijă hainele ude learcă, îl șterseră bine cu niște prosoape mari și calde ca să nu răcească, apoi îi aduseră o cămașă albă, plină de dantele scumpe, pantaloni pe măsură, ciorapi, pantofi și o haină călduroasă de casă, plină de broderii de aur și presărată cu smaralde verzi ca frunzele. Apoi, mâinile fără

trup îl conduseră într-o sufragerie cu mobilă de mare preț unde, pe o masă, se aflau așezate doar două tacâmuri de aur împodobite cu pietre scumpe; pe bufetul bogat ornamentat se aflau înșirate tot felul de pahare de cristal care străluceau de-ți luau ochii. Abia apucă prințul să se așeze pe unul dintre cele două jilțuri mari că ușa din fundul camerei se deschise larg și o pisică albă, mare cam cât un copil de cinci-șase ani, intră în sufragerie escortată de alte șase, toate mergând doar pe labele din spate, copleșind-o pe prima cu atenția și respectul lor. Pisica Albă – căreia așa îi vom spune de acum încolo – părea foarte tânără și era deosebit de frumoasă. Așezându-se la masă în cel de-al doilea jilț, îi spuse, cu glas omenesc, oaspetelui ei:

– Fii bine-venit în palatul meu, fiule de rege! Vizita ta îmi face plăcere.

– Îți mulțumesc, Pisică Albă, că m-ai primit cu atâta bunătate. Nu cred însă că ești o pisică adevărată pentru că văd că ai darul vorbirii, mergi doar pe două picioare și în loc de lăbuțele din față ai două mâini mici și albe de toată frumusețea. Și apoi minunăția asta de palat nu poate să aparțină decât unei prințese de rang mare.

– Eu zic să lăsăm complimentele și să mâncăm, spuse Pisica Albă.

Într-o clipă, masa se umplu cu cele mai alese mâncăruri și cu cele mai rare băuturi. După ce se sătură, prințul se apropie de stăpâna casei și îi mulțumi încă o dată pentru găzduire. Atunci observă că la una din mâini pisica avea o

brățară mică de diamante de care atârna un medalion pe care era pictat chipul unui tânăr de o mare frumusețe, dar care semăna într-un mod atât de izbitor cu el, încât rămase uimit. Tare ar mai fi vrut s-o întrebe pe gazdă cine era tânărul din portret, dar de teamă să nu pară necuviincios se abținu. După ce mai schimbă câteva fraze politicoase cu Pisica Albă, mâinile îl conduseră într-o altă cameră și mai frumoasă decât cea în care i se schimbaseră hainele, unde se afla un pat cu baldachin regal cu perdele de purpură și aur. Prințul fu dezbrăcat cu multă grijă și după ce i se puse o cămașă de noapte, plină de dantele și de broderii, se vâri în pat fiindcă se simțea obosit și fiindcă mâinile din preajma lui nu puteau vorbi. A doua zi când se sculă, văzu lângă el, pe pat, un costum princiar de o rară frumusețe și bogăție. Mâinile îl ajutară să se spele, apoi să se îmbrace; pe urmă îl conduseră la masă unde se întâlni din nou cu Pisica Albă, cu care, de astă dată, stătu de vorbă pe îndelete. Cu fiecare zi care trecea, prințului îi era tot mai dragă acea pisică frumoasă, cu blana albă ca zăpada, cu ochii mari și verzi ca smaraldele, dar aproape tot timpul tristă și dusă pe gânduri. Oricât se căzni prințul să afle pricina mâhnirii sale, nu izbuti și, azi așa, mâine așa, zilele trecură și iată că, fără să bage de seamă, se apropia anul de când plecase de acasă și de când făgăduise că în cutare zi și la cutare ceas îi va duce tatălui său un cățel care să-l mai distreze. Și cum se părea că în acel castel minunat uitase de tot și de toate, într-o zi, Pisica Albă îi spuse:

– Știi, prințe, că peste trei zile se împlinește anul de când ai plecat de acasă făgăduind că-i vei duce tatălui tău un cățel? Știi că frații tăi s-au și întors aducând fiecare câte un câine frumos?

Auzind aceste vorbe, mai întâi prințul se miră cât de repede trecuse vremea; apoi îi mărturisi că îi venea foarte greu să plece din palatul din pădure și să părăsească acea minunată pisică pe care o iubea atâta; pe urmă adăugă că nu găsisese niciun câine care să-i placă.

– Nu fi mâhnit, dragă prințe, spuse pisica. Mai poți rămâne în acest palat încă o zi. Deși până la tine acasă sunt cinci sute de leghe, îți voi da un cal care în mai puțin de zece ceasuri te va lăsa la ușa casei tale.

– Îți mulțumesc, dragă Pisică Albă, dar ce rost are să mă întorc acasă din moment ce încă n-am găsit câinele pe care să-l duc tatălui meu?

– Ține ghinda asta, zise pisica. În ea se află cățelul de care ai nevoie.

– Oh, făcu prințul, glumești sau râzi de mine?

– Nici una, nici alta. Du ghinda la ureche și vei auzi lătratul cățelului.

Prințul duse ghinda la ureche și auzi clar lătratul cățelului: ham, ham. În culmea bucuriei că-i putea duce tatălui său un câine atât de mic – căci ce câine putea să încapă într-o ghindă? –, prințul se pregăti de drum. Îi mulțumi de zeci de ori Pisicii Albe, o încredință de toată dragostea lui, apoi o rugă să dea poruncă să-i aducă acel minunat cal ce-l